

זכרו של מתיאומי

(נאום כחנות מצבת הזכרון של סתיאומי בברוסל)

הנני מאושר כיסורי. כן, הנני מאושר לשתף אתכם ביסורי הסדאיים את כל המעמד העובר, ובכאב אומה שלמה שהוא כאב כל האומות, אכן, הוא איננו עוד כיננו איננו עוד כמסתדעיה, אשתו, אמה, בחללו של הסר ציאלים האיטלקי. הוא ננול מידנו בזרוע מרשעת ואנו השלמנו עם הנול. אין אנו כזכים למותו ולא ננוד לו, כי אם לחייו. נכבה, לרוח המרוסמה שהיתה מפעמת בו. כזכרו משתקפת ככואת-האינטרנציונל של העבודה, ברמותו כחלמה ועקת-העולמים של האנשי שבנו המורד בעריצות ורשע, האיש הזה נטש את המעמד בו נולד ונתגדל והפקיר את זכות-הקדימה הכלכלית שניתנה לו מאבותיו, רמס אותה כרגל-נאות והשליכה מאחר ננו, כי נפשו הנעלה עשאתו פרולוטארי וצרפה אותו לבין שורות-הנרצאים, תולדות-זמננו אצרו להנחילו לתולדות-העולם, והנחילוהו לנגויה-האגדה, הוא אינו יותר סוציאליסט איטלקי, הוא אירופאי, אזרח-התבל; אזרח כל הערים, אזרח המטרופולין היחידה, המטרופולין של חלוט טיננו. סיתתו פירושה תחיה, לא טיום אתמול כי עבר מלכותו, כי מעדים פניה לזהר-החרתים, לא נככה לאשר עובנו, הננו מצפים כאשר צפו גולירישראל על נהרות-בבל למשיח-גואלם והתפללו לאור חדש בציון.

אתם, ילדי המעונה, אשר סדו תשמעו את צלצל-הפע-ונגים ליד הדלת, תשאלו בחדרה, אם כא אביכם השב מספעותיו הארוכים, אתם ילדים רכס ונקיי-כפים, אשר הפשיום אינו פולה לכם את עונך-היותכם יתוסים לאביכם הנדול, אתם המשששים עדות נאמנה לרשע-הפשיום— אל יפיל רוחכם, הננו נשבעים לכם: אביכם שוב ישוב, הוא ישוב ויעסוד בראשנו, ואחריו ילך צבא טבין חסתיים וצבא טבין החיים וצבא טבין המתים-למהצהה וכולם ישובו אל חיק-החיים, הוא יצעד צעיר ונאה, ובידו יתנופק הדגל האדום כבוטיקדם, הוא יהיה סנהיננו בזכות-טינתו מות-קדושים.

והיה ביום ההוא והצבא הקדוש יצעד בשוחות— תתנעד מאפלת ימי חבינים אומה שלמה, איטליה תתנעד סעפרה ותשוב לזרחה כמענל-השמשות של קורות-העולם והאוסה כולה תקדש כעוו את מלחמתה על הצדק בחברת-האדם.

ואם תשאלוני: למה תרכה תהלל אחר סני אלף?

הפאשזם סוכרחה היה לעבור על בית-קברות, כדי לכבוש את השלטון. להרוט את איטליה ולחשביע את תאות-ה-צע, הוא העפיל לפסנת-ההר, הוא עבר את דרכו על הררי-החללים, הוא השחית כנפשי-האיטלקים כל כבוד-אדם, הוא עשה את הרשע לסוסר קבוע וימאמ את כל הכא בידיו, הוא השחית את כל השוב והיפה כסולדתו, את פרי-עטלם

של הפועלים שנאכקו התאנקות גכורים כמשך יוכל-שנים, וזרע את זרע-היא ש בשמטת-הלכות, הוא חילל את הזלכות חסרת-האונים, טיטא את הכנסיה ועשאן כלית-שמיש לצרכיו, הוא עשא את הקונסטיטציה למפלצת, שעבר את השפט, ביטל את זכות-הבחירה, אסר את הרעיון כנחושתיים, נידון וקליגולה קסר שבו לכבודם הראשון, נתחדשה גורת-הדיפורטציה כנוסח יסדי-הצאר, שיסה אזרח באזרח, מודיח-משפחה; השקרה, הצביעות, והשעבוד שהוטלו על ארבעים סיליון נפש חוננים את חנם בתרועה, כל עיר נהפכה בית-אסורים וכל כפר— תאכלא וכל פלג אי נהפך לכית-עכרים, הפאשיום טושל בתוקף-הסירור והריגול, שום מסללת-זרים לא היתה עוד כה זרה ככנופית-מלסמטיים זו טבין תושבי-הארץ, שום חילזרים ביטוי-מלחמה לא התאכזר בנו כהברי-פוחזים זה, השכירים בבקף, המשעבדים בשם המולדת את המולדת לכני-כליעל סזוינים, התולדת אינן יודעות לספר על אטילה כזה, אשר ישוה להם לפאשיסטים כונדאליות שלו.

כמעשה-ההרס והנול הזה, מתנשא כהכרח ים הסירור על גלי-הנקה, כי כל שעה קלה של כניעה מסכנת את עצם-קיומו של משטר-התליונים וכן עולה מספר-הקרבנות ורב כרו אלפי נפשות, הרוצחים השוקטים בטכונם מהיותם מסורים מעושין חולכים מעושרים בכתרי-הנצחון ושכורית-שכחות וחנף, ואלה המרהיכים עוו לעסוד על נפשם משתלחים שעיר לעזאזל, הקרבנות ואלה נמצאו לא דק כמחנה-הסוציאליסטים— אם זה כבודו של סציאליות, להיות הסטריה

הראשית לחציה-שטנה— הפאשיום השתולל בכל המחנות, ככל אשר נמצאים אנשים ושרי-לכב נמצאו גם הקרבנות, אולם כי ישמיר הסער נפשות אין סספר וסופת-העריצות כי תחריב את יערי-החברה— יצער לבי-האדם ולא יספיק לבכות את האכרה הנדולה ולכן ילכד את כז הקרבנות להיותם טגולטים ברפות אחת של אחר סני אלף אשר נורלו או ערכו האנשי ירוססנו מעל כולהם, כן נקרא שם אחר לכני-גליל הסובלים והנענים: ישו הגלילי אשר ההיסטוריה עשאתו לנביא, והאגדה— לאלהים, כן נקראת סלחסת הקודש כשם הבתולה סארליאן וכן חסריר החללים בשמו וכרמותו של, החייל האלמוני, שטו ורמותו של סתיאומי הם שמה ורמותה של אומה שלמה, של תרבות שלמה, אשר נהרסה ביד זרים.

אין זה מקרה מחוסר-משמעות עמוקה, כי פולחן-הקדוש האיטלקי נעשה שלא כסכורתו, כי הפאשיום אעפזי שלבש כשר ונידים באיטליה, אינו הופעה איטלקית נירדא, הוא נעשה חיון-לואי של האומות הקמיטליסטיות כשעה זו והוא מתלבש— בסתר וכגלוי— בלבושים שונים: סדרנותה של הרבוגשנות שאינה רואה כל מוצא לפניה כדי להשיב את משטרו לתקפו הקודם או לקיים את עצמה עיו סלוף-החיקה ורכויה-דימוקרטיה, יש בו משום הפגנה של בעלי-הכיס החוששים, סן תגזול מהם התקדמותו הליגאלית של צבור הפועלים את זכויות-החברה.

הננו עומדים על אפי-השכילים כהיס-טוריה ושוב לא יהיה סוציאליזם כלני צרפתי,

גרמני או אנלי או דימוקרטיה סבורדת במדינה איוו שהיא, חייב להיות סוציאליזם עולמי אחד ויחיד, דימוקרטיה כללית אחת.

ולפיכך אין האינטרנציונל של הפועלים יכול להיות נחשב רק כאדיאל פשוט של סולידריות אנושית, כי לנו הוא הכרחי-חיים, אם הוא יתקיים ויגכה חלים— כי אז הצלנו את התרבות, ואם יפקוד את עצמו להיות-שוא ויתסור לשכעה דרכים וישאר כתמול שלשים מפולג, כושל, אקדימו— סוסב לאנושיות לעזוב את המערכה כי דרך סלולה היא לחירוש-העכרות והעריצות.

ואם אשאל את נפשי: כלום חייבים אנו, האיטלקים, לכם חברינו הבלגים בהכרת-תודה? ותשובתי היא: לא ולא! המעונה הבא להסתופף כצל-קורתכם עד אשר יבוא יום-הפקודה והתחיה, אינו אורח נוטה ללון, כי דם מרמכס ורטנו הוא ויוס-תרועתו ותחיתו היא יום התחיה לכולנו.

לזני שלשים וחמש שנה נתקיים כבריוסל אירד הקונגרסים הראשנים של האינטרנציונאל, הימים— לאחר מותו של קארל סרכס, אולם אנגלס היה עוד בחיים ותסך בנו בידו האבהית, היה זה קונגרס האינטרנציונאל הסוציאליסטי הראשון שהשי-תפתני בו, הספלנה הסוציאליסטית באיטליה עמדה בפני תקופה של התכצרות גדולה, כשרברתי או בשמה ראו בנו את הצעירים סקרוב כאו, ועתה כעבור שלשים וחמש שנה שכתי עדיכם סנוחה בעולי-החיים, שבע-דונו עם סיום מסכת-חיי, נולה וסנדרה, כקרבנישה

של אומה רוויה וסדוכאה, דמביא את כשורת-התכוסה והכליה, סה רכתה העבודה אשר עשינו כמשך הזמן הזה! כמה קרבות, נצחונות וענויים! אמנם, לא מעטות היו השניאות והשעויות כדרכנו, היה זה עגום למדי, אילו יכולנו להתומר שלא שנינו, אולם התכסה והנולה לא הספיקו לסוסב את אמונתנו ולככות את אש תקותנו, להיפך לבנו בפנה כנצחוננו לעתיד לבוא, הננו נשארים אשר הינו, הננו חולכים למות מעוטפים כרגלנו הישן!

כזאת חייבת להגיד לסנדינו סצבת הזכרון הונו, המצבה הונו תספר לפועל הבלני הצעיר, לנוער הכורגני, כי הפריביליגיות המעמדיות משמשות סתח לנול ועיד אם אינן נעשות כלי שרת של חחרות, לאלה יוגר, כי החיים אינם אלא קוסדיה חסרת טעם, פרו הקפריסה של הקביה היושב כעצלתיים, אם אין סעמידין אותם לשירות האידיאל של האנושיות הסושלסת, המצבה הונו תכרוי, כי ערכי הססש שבחיים סתגלים רק לספרים את נפשם עליהם.

אם המצבה הונו לא תכרוי את חבשורה הונו והאכנים חללו תקפאנה על דמסתן כי או אין לפנינו אלא מעשה-נוי שבאדריכלות, פסל קר ללא אבות וללא נר-נשמה, אי אתה יכול לכבד את הגדול אלא אם תצא כעקבותיו.

יהו נתיאומי! יהו האינטרנציונאל של מעמד הפועלים!

פיליפו טוראטי